

Arrest

nr. 247 572 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. BUEKENHOUT
Adolphe Lacomblélaan59-61 bus 5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. BUEKENHOUT in opvolging van advocaat M. GYSELEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart een Eritrees staatsburger te zijn van Tigre origine geboren te Akordet, Eritrea. Toen je zes jaar oud was ging je naar het vluchtelingenkamp Wad Sharife in Kassala in Soedan. Je moeder verliet het land nadat je vader werd gearresteerd en zij vreesde voor haar veiligheid en die van haar kinderen. Sindsdien woonde je in het vluchtelingenkamp, jullie hadden geen enkel nieuws meer over je vader. Je hebt één broer en één halfzus, zij zijn beiden nog bij je moeder in het vluchtelingenkamp. Toen je oom vanuit Eritrea eveneens naar Soedan kwam en van plan was verder te reizen naar Europa besloot je met hem mee te gaan. Je wou er vertrekken uit gebrek aan perspectief en omwille van het racisme door de Soedanezen.

Je wou ook niet terug naar Eritrea uit vrees er je militaire dienst te moeten doen of gearresteerd te worden omwille van je illegaal vertrek of omwille van de problemen van je vader. In 2015 ben je vertrokken uit Wad Sharife. Je ging met je oom naar Khartoum en reisde van daar verder naar Libië. Onderweg in Libië was er een conflict tussen verschillende smokkelaars waarbij geschoten werd en iedereen diende weg te vluchten. Tijdens dit incident ben je je oom uit het oog verloren. Daarna werd je vastgehouden op een boerderij en diende je er bijna twee jaar lang te werken. Vervolgens ging je met een bootje naar Italië en reisde je van daar verder naar België. Je kwam in 2017 aan in België. Je diende niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in omdat je verder wou reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Uiteindelijk diende je op 20 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van je asielrelaas leg je een psychologisch attest neer van Exil (dd 25.03.2019) waarin wordt gesteld dat je sinds 26 september 2018 psychologisch wordt opgevolgd en waarin wordt gewezen op je mentale kwetsbaarheid. Je advocaat bezorgde het Commissariaat-generaal op 25 april 2019 haar opmerkingen bij het eerste persoonlijk onderhoud en op 10 september 2019 haar opmerkingen bij het tweede persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; hebben de persoonlijke onderhoudsplaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om jouw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Je verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, geboren te zijn in Eritrea en sinds je zes jaar in Soedan te wonen als Eritrees vluchteling. Je bent uit Soedan vertrokken vanwege de discriminatie aldaar en uit vrees teruggestuurd te worden naar Eritrea en daar verplicht te worden je legerdienst te vervullen.

Er dient op te worden gewezen dat, gezien jouw vrees dient beoordeeld te worden ten opzichte van je beweerde land van herkomst, namelijk Eritrea, het relaas waarbij je voorhoudt in Soedan het slachtoffer te zijn geweest van discriminatie, niet kan leiden tot het erkennen van de vluchtelingenstatus of het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze feiten deden zich voor buiten Eritrea, zodat deze problemen niet dienen worden meegenomen in de beoordeling van je vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade ten aanzien van je beweerde land van herkomst, Eritrea, gezien de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land van je beweerde nationaliteit (in casu de Eritrese).

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw Eritrese nationaliteit.

Vooreerst ondermijnt de vaststelling dat je Tigrinya noch Tigre spreekt de geloofwaardigheid van jouw beweerde Eritrese nationaliteit fundamenteel. Je verklaart van Tigre origine te zijn. Ook je ouders zijn van Tigre origine.

Je verklaart dat Tigre dan ook je moedertaal is (notities persoonlijk onderhoud dd 15.04.2019 (verder CGVS I) p.5 en notities persoonlijk onderhoud dd 09.08.2019 (verder CGVS II) p.8) en in Eritrea steeds Tigre te hebben gesproken met je ouders. Eens in Soedan zouden jij en je moeder evenwel overgeschakeld zijn op het Arabisch om zo de taal beter te leren beheersen en minder slachtoffer te worden van racisme en discriminatie omdat jullie Arabisch niet perfect was (CGVS II p.6). Voor een aantal zaken gebruikten jullie evenwel nog steeds termen in het Tigre (CGVS I p.5 en CGVS II p.6). Ook met anderen in het kamp zou je nog steeds Tigre hebben gesproken maar steeds meer te zijn overgeschakeld op het Arabisch omdat je je Arabisch wou bijschaven en je het gewoon geraakte om voornamelijk Arabisch te spreken (CGVS I p.6 en CGVS II p.6-7). Je blijkt echter zo goed als geen Tigre te spreken. Je blijkt zelfs de basiswoordenschat of begroetingen in het Tigre niet te kennen wanneer deze vergeleken worden met de informatie omtrent het Tigre beschikbaar bij het Commissariaat-generaal ('Wikipedia – Tigre language' en 'Moyeamedio – Learn greetings and basic phrases in Tigre'). Wanneer je wordt gevraagd tot tien te tellen in het Tigre slaag je hier niet in, evenmin kan je spontaan groeten. Je haalt zelfs verschillende begroetingen door elkaar. Geen enkele van de door de dossierbehandelaar voorgelegde termen herken je of kan je correct vertalen. Je verklaart deze dingen allemaal vergeten te zijn (CGVS II p.7). Zelfs wanneer je beweert als je Arabisch spreekt ook Tigre-terminen te gebruiken kan je hier geen voorbeeld van geven (CGVS II p.6). **Het is bijgevolg uiterst ongeloofwaardig dat Tigre je moedertaal zou zijn die je tot je zesde hebt gesproken en ook daarna nog vaak gehoord en gesproken zou hebben in het kamp Wad Sharife waar je als Eritrees vluchteling tot 2015 gewoond zou hebben. Dat je in een dergelijke situatie zelfs geen basiskennis van de taal kunt ten toon spreiden zorgt er voor dat er geen geloof wordt gehecht aan je verklaring wel degelijk deze taal te spreken.** Wanneer je met deze vaststelling wordt geconfronteerd verklaar je het wel te begrijpen als men het tegen jou spreekt maar niet op de woorden te komen om het zelf te spreken omdat je het al acht of negen jaar niet meer hebt gesproken. Het is echter uiterst onwaarschijnlijk dat je de basis van je moedertaal in een dergelijke tijdsspanne zou zijn vergeten. Deze vaststelling is des te opmerkelijk aangezien dat uit informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier ('Middle East Institute – The protracted refugee situation in Eastern Sudan – 01.03.2011' en 'Schweizerische Eidgenossenschaft – Focus Soedan, Eritreeërs in Soedan: toestand van de Eritrese migranten in de vluchtelingenkampen en in de steden – 05.04.2012') blijkt dat de meerderheid van de bevolking in het Wad Sharife-vluchtelingenkamp Tigre uitmaken. Uit die aanwezigheid van vele andere Tigre in het kamp blijkt derhalve dat je wel degelijk tot aan jouw vertrek uit Soedan nog (voornamelijk zelfs) in contact kwam met Tigre en de mogelijkheid had om het te spreken, zodoende is het uiterst bevreemdend dat je de taal geenszins meer zou beheersen. **Ook het Tigrinya beheers je helemaal niet.** Je zou het enkel hebben opgevangen onderweg naar Europa en zou het een klein beetje spreken (CGVS I p.13 en CGVS II p.8). Ook hier weet je echter niet te groeten en kan je zo goed als geen woorden spontaan zelf aanreiken (CGVS II p.8-9). Ook al zou dit je moedertaal niet zijn, zowel in het kamp als in Eritrea wordt men vaak met deze taal geconfronteerd. Daarenboven verklaar je Eritrese tv te hebben gekeken in Wad Sharife (CGVS I p.11), waar grotendeels in het Tigrinya wordt uitgezonden (zie homepage Eri-tv toegevoegd aan administratief dossier). Dat je naast Tigre ook zo goed als geen Tigrinya zou spreken is bijgevolg moeilijk aan te nemen voor een Eritrees staatsburger. **Het gegeven dat je noch je vermeende moedertaal noch de belangrijkste taal van Eritrea zo goed als niet spreekt en bijgevolg geen enkele taal die in Eritrea wordt gesproken buiten het Arabisch, zou beheersen ondergraaft reeds fundamenteel de geloofwaardigheid van je Eritrese afkomst.**

Verder ondermijnen je verklaringen omtrent de documenten waarover jullie zouden hebben beschikt in Soedan verder de geloofwaardigheid dat je als een Eritrees vluchteling in Wad Sharife te hebben verbleven. Hoewel erkend wordt door het Commissariaat-generaal dat je nog jong was om hier gedetailleerde informatie over te kunnen verstrekken zijn je verklaringen van die aard dat zij een langdurig verblijf als Eritrees vluchteling in het vluchtelingenkamp ondermijnen. Vooreerst slaag je er niet in duidelijk te zijn met betrekking tot de documenten waarover je zou hebben beschikt of over het feit of je familie al dan niet geregistreerd stond als vluchteling. In eerste instantie verklaar je namelijk dat jij noch je moeder enige documenten zouden hebben gehad in het kamp die aantoonde dat jullie er als vluchteling verbleven. Je verklaart dat kaarten werden uitgereikt die gebruikt konden worden bij een identiteitscontrole maar dat jij of je moeder nooit een dergelijk document hebben gehad (CGVS I p.19 en CGVS II p.13). Uiteindelijk pas je je verklaringen enigszins aan en verklaar je dat je moeder wel degelijk over een kaart beschikte die aantoonde dat zij in het kamp verblijft en die zij die dient voor te leggen bij controles op haar weg naar Kassala. Je hebt echter geen enkele bijkomende informatie met betrekking tot die kaart (CGVS II p.14). Het is opmerkelijk dat je eerst zou verklaren over geen enkel document te beschikken, om vervolgens je verklaringen aan te passen dat je moeder wel over de nodige documenten beschikte die haar enige bewegingsvrijheid gaven.

Ook over het feit of jullie al dan niet erkend waren als Eritrees vluchteling kan je niet eenduidig zijn. In eerste instantie verklaar je er als erkend Eritrees vluchteling te hebben verbleven maar daar geen documenten van te hebben verkregen. Wanneer je er op gewezen wordt dat indien men er erkend wordt al vluchteling men er wel degelijk documenten ontvangt verklaar je dat niet iedereen die kreeg en niet iedereen er werd geregistreerd. Wanneer je de vraag opnieuw wordt gesteld stel je, in strijd met je eerdere verklaringen, dat je er niet werd geregistreerd (CGVS II p.14). **Hoewel je nog jong was en niet verwacht kan worden dat je volledig op de hoogte bent van de administratieve toestand van je gezin lijkt het in jouw situatie toch voor de hand liggend een idee te hebben van jullie statuut in Soedan.** Voornamelijk aangezien je verklaart verschillende keren gearresteerd te zijn geweest omdat je niet over de correcte documenten beschikte en in die gevallen iemand die wel over de correcte documenten beschikte borg diende te staan om je vrij te krijgen (CGVS II p.24). Indien je vrijheid verschillende keren afhankelijk wordt gesteld van het feit of je al dan niet over documenten beschikt valt het binnen de verwachtingen dat je op de hoogte bent van de documenten waarover je familie beschikte en welke documenten er verwacht werden. **Daarenboven stroken je verklaringen over geen documenten te beschikken binnen Wad Sharife niet met de informatie beschikbaar met betrekking tot de documenten die er worden uitgereikt.** De toegevoegde informatie bepaalt namelijk dat 99,7% van de Eritreeërs er worden erkend, waarna ze eerst een soort bevestigingspapier ontvangen en vervolgens een vluchtelingenidentiteitskaart. De weinige Eritreeërs van wie de asielaanvraag wordt geweigerd krijgen bovendien in de regel een verblijfsvergunning om humanitaire redenen. **Dat net jij en je gezin er niet erkend zouden zijn als vluchteling en niets van documenten zouden hebben ontvangen is in dit licht dan ook hoogst onwaarschijnlijk en ondermijnt verder je geloofwaardigheid er als Eritrees vluchteling te hebben verbleven.** Je kan bovendien geen enkele reden aanreiken waarom jullie situatie anders zou zijn. Je verklaart niet te weten waarom je moeder er zich niet zou hebben laten registeren (CGVS II p.15). Deze verwarrende en onwaarschijnlijke verklaringen omtrent de documenten die jullie bezaten tijdens jullie verblijf in het vluchtelingenkamp ondermijnen verder je geloofwaardigheid er werkelijk als vluchteling te hebben geleefd.

Daarnaast kan je evenmin op basis van je kennis van Eritrea overtuigen Eritrese wortels te hebben. Je slaagt er namelijk op geen enkele manier in je banden met Eritrea duidelijk te stellen. Je bent zo goed als totaal onwetend over je naaste familie en hun activiteiten in Eritrea, wat de geloofwaardigheid van je Eritrese origine verder ondermijnt. Zo ken je geen enkel detail over de legerdienst van je vader of je moeder, het enige wat je hierover weet is dat zij daadwerkelijk legerdienst zouden hebben gedaan (CGVS II p.20). **Evenmin kan je ook maar enige informatie geven over de manier waarop je familie leefde in Eritrea.** Je weet niet of je ouders nog enig ander inkomen hadden dan wat je vader verdiende met zijn legerdienst (CGVS I p.7-8 en CGVS II p.19). Ook in het algemeen weet je niet te stellen waar mensen in Eritrea doorgaans van leven (CGVS I p.21). Je weet verder niet waar de familie van je vader woont (CGVS II p.21), je verklaart geen enkele ander familielid te kennen, je weet niet of je in Eritrea nog je grootouders of nog andere ooms of tantes hebt. Evenmin zou je hier ooit naar gevraagd hebben bij je moeder (CGVS II p.21). Dat je op geen enkele manier ook maar enige informatie over je familie in Eritrea zou hebben opgevangen zorgt er voor dat het weinig geloofwaardig wordt bevonden effectief banden met Eritrea te hebben laat staan te onderhouden. Dit geldt des te meer aangezien uit je verklaringen blijkt dat je er nog een oom zou hebben gehad, wat je zelf in eerste instantie niet aangeeft. Deze oom zou nog tot een maand voor je vertrek uit Wad Sharife in Eritrea hebben verbleven (CGVS I p.10 en p.23 en CGVS II p.19). Verder ben je zelfs op de hoogte neven en nichten in Europa te hebben (CGVS II p.22), wat het opnieuw des te opmerkelijk maak dat je geen idee zou hebben van je verdere familie of van het feit of je al dan niet nog familie zou hebben in Eritrea. **Dat je er op geen enkele manier in slaagt je familieachtergrond te schetsen ondermijnt je geloofwaardigheid enige banden te onderhouden met Eritrea.** Zelfs als je nog jong bent valt het niet buiten de verwachtingen enig idee te hebben over waar je familie verblijft, zeker als je alleen met je moeder op een vreemde plaats zou verblijven valt het aan te nemen dat dergelijk onderwerp ter sprake komt. **Eveneens opmerkelijk is dat je geen enkele interesse toont in de situatie van je moeder na je vertrek, wat toch bevreemdend is gezien de eerder precaire situatie waarin jullie zich volgens uw beweringen bevonden en het feit dat jij als kostwinner je familie had verlaten.** Je verklaart dat je moeder een nieuwe partner had en een kind met hem kreeg maar je hebt niets van informatie over deze man, je weet zelfs niet te zeggen of je moeder met hem samenwoont. Je stelt botweg dat dit je niet interesseert (CGVS II p.18), het is uiterst opmerkelijk dat je geen interesse zou tonen in het feit of je moeder zelf voor haar inkomen dient in te staan of dat er een man was die haar hierbij bijstond. Wat opnieuw vraagtekens doet rijzen bij de situatie waarin jij en je moeder zouden hebben geleefd.

Ook wat betreft de vrees van je moeder die er voor zorgde dat zij Eritrea verliet blijf je uiterst oppervlakkig.

Je verklaart dat zij vreesde voor haar veiligheid maar kunt op geen enkele manier aangeven wat zij dan concreet dacht dat jullie kon overkomen indien jullie het land niet ontvluchtten (CGVS I p.22 en p.25). Indien je je in een precare situatie bevond valt het te verwachten dat je probeert enige informatie in te winnen over de reden die je moeder er toe bracht het land te verlaten en de reden waarom jullie er niet terug konden en in Soedan als vluchteling dienden te leven. Dat je hier geen concrete elementen toe kunt aanhalen zorgt er voor dat er geen geloof wordt gehecht aan je verklaring in Soedan als Eritrees vluchteling te hebben geleefd. Je verwijst daarentegen wel naar de algemene wetgeving geldend in Eritrea die stelt dat het strafbaar is illegaal het land te verlaten (CGVS I p.25). Dat je op de hoogte zou zijn van dergelijke algemene bepalingen maar niet van de persoonlijke problemen die je familie kende doet dan ook ingestudeerd aan.

Bovendien blijkt je geen enkele voeling te hebben met de Eritrese cultuur en samenleving.

Hoewel je slechts veertien jaar was bij je vertrek uit Wad Sharife komt uit je verklaringen naar voren dat, indien je van Eritrese origine bent, je verschillende mogelijkheden had om bekend te geraken met de Eritrese cultuur en samenleving. Je leefde tot je zes jaar in Eritrea. Vervolgens leefde je samen met je Eritrese moeder in een vluchtelingenkamp waar, zoals hierboven werd aangetoond, voornamelijk Eritreeërs en zelfs Tigre woonden. Zodoende had je gelegenheden ten over om in contact te komen met Eritrese gebruiken. Daarnaast verklaar je ook daarna onderweg naar Europa met veel Eritreeërs in contact te zijn gekomen die je vertelden over het land. Bovendien verklaar je zelfs naar de Eritrese nationale zender te hebben gekeken (CGVS I p.11), zodat ook via dit kanaal je informatie over het land kon bereiken. In dit licht schiet je kennis van het land dan ook zodanig tekort dat er geen geloof kan worden gehecht aan je verklaring daadwerkelijk als Eritreeër in Soedan te hebben gewoond.

Vooreerst is je kennis over wat je verklaart persoonlijk te zullen vrezen bij een terugkeer naar Eritrea uiterst beperkt. Je haalt de legerdienst aan als het voornaamste element wat je er van weerhoudt om terug te keren naar Eritrea. **Het is dan ook opmerkelijk dat je slechts over zeer elementaire kennis over deze legerdienst zou beschikken.** Niet alleen ben je niet geïnformeerd over de legerdienst van degenen in je onmiddellijke omgeving, zoals hierboven reeds werd aangetoond, evenmin kan je in algemene termen stellen hoe het onderwijs en deze legerdienst verloopt. Zo blijkt je niets af te weten van het Eritrese schoolsysteem. Je verklaart niet te weten hoe het verloopt wanneer men in Eritrea naar school gaat en je hoorde over geen enkele school binnen Eritrea (CGVS I p.20). Terwijl volgens de toegevoegde informatie in Eritrea net het laatste schooljaar een belangrijk beginpunt betreft in het vervullen van je legerdienst (CGVS – COI Focus, Eritrea, schoolsysteem – 10.07.2015) en dat dit, bij een terugkeer naar Eritrea, direct op jou van toepassing zou zijn. Zelfs wanneer de belangrijkste scholen in Eritrea je worden genoemd blijkt je hier nog nooit over te hebben gehoord (CGVS I p.20-21). Het gegeven dat je de school Sawa later wel noemt wanneer het gaat over de manier waarop je je legerdienst start zorgt er voor dat dit niet voorkomt als doorleefde kennis maar eerder als ingestudeerde feiten. Wanneer je over Sawa vertelt blijkt daarenboven niet dat je het eveneens kent als de plaats waar je laatste schooljaar wordt afgemaakt. Je noemt het enkel als een trainingsplaats maar kunt niet duiden hoe lang je er dient te blijven of hoe het verloopt eens je deze training hebt afgemaakt (CGVS I p.26). Je weet niet of velen er in slagen om verder te studeren en of er sprake is van een specifieke training alvorens men zich bij het leger aansluit (CGVS I p.9-10). Ook de naam van enige andere trainingsplaats of van beruchte gevangnissen zou je niet hebben opgevangen terwijl je net een arrestatie en een militaire training vreest (CGVS II p.23). **Indien je vreesde dat dit ook jouw lot kon zijn bij een terugkeer naar Eritrea is het opvallend dat je hier niet meer specifieke informatie over trachtte te verwerven. Dat je niet geïnformeerd zou zijn over de onmiddellijke gevolgen indien je terugkeerde naar Eritrea, terwijl je deze legerdienst wel aanhaalt als reden waarom je er niet terug kunt keren, wijst op weinig voeling met de concrete Eritrese context en zorgt er voor dat er geen geloof wordt gehecht aan het feit dat jij als Eitrees vluchteling in Soedan zou hebben gewoond.**

Ook op andere vlakken geef je geen blijk van enige voeling met de Eritrese cultuur. Je verklaart dat de gangbare cultuur in het kamp niet veel verschilt van de Soedanese cultuur en kunt je geen gewoontes voor de geest halen die specifiek de Eritrese cultuur weerspiegelen (CGVS I p.15). Dit terwijl je je wel degelijk nog in een Eitrees milieu zou hebben bevonden en zelfs Eritrese tv te hebben gekeken. Je verklaart enkel Onafhankelijkheidsdag te kennen als Eritrese feestdag maar zelfs dit niet gevierd te hebben binnen het kamp (CGVS I p.14 en II p.21). **Het is uiterst bevreemdend dat je zou verklaren dat Onafhankelijkheidsdag gevierd werd binnen de Eritrese gemeenschap maar dat je dit zelf nog nooit gevierd zou hebben.** De Eritrese gemeenschap zou dit vieren maar in het kamp werd het niet gevierd, dit terwijl uit de toegevoegde informatie blijkt dat meer dan 99% van de bevolking

van het vluchtelingenkamp uit Eritreeërs bestaat. Je verklaart verder geen andere Eritrese feestdagen te kennen. Je verklaart weliswaar te weten wie bedoeld wordt met de martelaren in Eritrea maar weet niet of zij op een specifieke manier worden herdacht (CGVS II p.21). Dat je wel over theoretische kennis van deze martelaren zou beschikken maar nooit zou opgemerkt hebben dat ook een specifieke feestdag aan hen wordt gewijd, wijst opnieuw op eerder ingestudeerde kennis. **Daarnaast zorgen je verdere verklaringen ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat je daadwerkelijk Eritrese televisie zou hebben gekeken.** Vooreerst wordt er voornamelijk uitgezonden in het Tigre en Tigrinya (zie homepage Eri-tv), talen waarvan hierboven werd aangetoond dat je ze niet spreekt. Daarnaast kan je het logo van deze tv-zender slechts heel vaag omschrijven (CGVS I p.12). Je verklaart verder er voornamelijk naar liedjes, het nieuws en de festiviteiten rond Onafhankelijkheidsdag te hebben gekeken (CGVS I p.13). Uit deze eerdere en je verdere verklaringen blijkt echter niet dat je over elk van deze onderwerpen ook maar iets afweet. Je beschrijft vaagweg hoe de viering voor Onafhankelijkheidsdag er wordt getoond maar kan niets van de muziek noemen die je op tv zou hebben gehoord (CGVS I p.13). Ook de vlag, toch alom tegenwoordig wanneer men de Onafhankelijkheidsdag viert, kan je niet exact beschrijven. Je hebt een vaag idee van hoe deze er uit ziet maar kan dit niet in detail schetsen (CGVS I p.13-14). Uiteindelijk blij je ook geen enkele andere Eritrese artiest bij naam te kunnen noemen of Eritrese tv-programma's bij naam te herkennen (CGVS I p.14). Slechts twee van je genoemde Eritrese artiesten blij je te kennen, terwijl je nog niet hoorde over de meest bekende Eritrese artiest die je wordt genoemd (CGVS I p.15). **Deze beperkte ervaring, terwijl je verklaart wel degelijk tv te hebben gekeken en gezien het feit dit één van de belangrijke vensters betrof om informatie te verkrijgen over je land van origine, doet verder afbreuk aan je geloofwaardigheid enige Eritrese banden te hebben.**

Het feit dat je wel enige informatie over het land Eritrea blijkt te hebben kan de ongeloofwaardigheid van je Eritrese origine niet herstellen. De informatie die je verschaft betreft namelijk doorgaans zaken die gemakkelijk op te zoeken vallen en niet getuigen van enige persoonlijke band met het land. Waar je wel een aantal willekeurige steden en plaatsen kan noemen (CGVS I p.7 en p.20) getuigt dit louter van abstracte kennis die niet aansluit bij je persoonlijke leefwereld. Bovendien blij je andere regio's die je worden genoemd dan weer niet te kennen (CGVS I p.21). Ook het gegeven dat je wel op de hoogte zou zijn van de geschiedenis van het land (CGVS I p.27-28) kan niet bijdragen tot de geloofwaardigheid van je Eritrese nationaliteit aangezien dit opnieuw louter academische kennis betreft. **Dat je over dergelijke kennis zou beschikken maar dan anderzijds niet op de hoogte zou zijn van het dagelijkse leven in Eritrea of op de gangbare praktijken die onmiddellijk op jou van invloed zouden zijn bij een terugkeer naar Eritrea zorgt er voor dat dit niet kan beschouwd worden als een element dat je nationaliteit zou aantonen.** Waar je ook de verschillende etnieën kunt noemen (CGVS I p.12) blij je je echter te vergissen wie de Jiberti precies zijn. Je beweert dat het een clan betreft die hun eigen taal spreekt en waarvan de meerderheid moslim is maar dat er onder hen ook een aantal christenen zijn (CGVS II p.5). Volgens de beschikbare informatie ('Wikipedia – Jeberti people' en 'About Eritrea – The people of Eritrea') zijn de Jiberti zijn echter een onderverdeling van de Tigrinya die zich specifiek van hen onderscheiden omdat ze moslim zijn en geen eigen taal spreken. Dat je, terwijl je steeds onder Eritreeërs zou hebben geleefd zich hier in zou vergissen doet opnieuw afbreuk aan je bewering er als Eritrees vluchteling in Wad Sharife te hebben gewoond. Ook dit wijst derhalve opnieuw eerder op ingestudeerde kennis dan dat je hier persoonlijk mee in contact kwam. Opmerkelijk is eveneens dat je als de voornaamste problemen binnen Eritrea je clanproblemen zou noemen naast de legerdienst (CGVS I p.27), dit terwijl dit helemaal niet leeft in het land en het eerder iets is wat in Soedan des te meer een rol speelt. **Derhalve is de kennis die je wel aanhaalt over het land eerder van academische aard, onvolledig en zelfs op verschillende punten foutief, zodat dit niet kan aantonen dat je daadwerkelijk over de Eritrese nationaliteit zou beschikken.**

Tot slot kan je evenmin op basis van je kennis van het kamp van Wad Sharife en de werking van het kamp overtuigen er als Eritrees vluchteling te hebben verbleven. Voornamelijk je verklaringen omtrent de scholing in het kamp springen hierbij in het oog, opnieuw iets wat onmiddellijk op jou van toepassing was. Deze stemmen namelijk niet overeen met de beschikbare informatie hieromtrent. Je noemt een Eritrese school buiten het kamp en twee scholen binnen het kamp (CGSV I p.20 en CGVS p.9). Je zou in het kamp nooit naar school zijn geweest, ook Arabisch leerde je enkel in je koranschool (CGVS I p.18 en CGVS II p.9). Je verklaart niet naar school te zijn kunnen gaan omdat daar geen geld voor was. De school zou weliswaar gratis zijn maar je diende nieuwe kleren te dragen en te betalen voor het eten op school, waar geen geld voor was (CGVS II p.10). Je verklaart daarnaast dat er geen specifieke Arabische lessen worden georganiseerd in het kamp en dat mensen het enkel van elkaar kunnen leren (CGVS II p.10).

De scholen zouden bovendien zoals Soedanese scholen zijn, er zou niet over Eritrea worden geleerd (CGVS II p.11). Uit de toegevoegde informatie blijkt echter dat er verschillende scholen in het kamp aanwezig zijn, dat daar ook over de Eritrese geschiedenis en geografie wordt geleerd en dat er wel degelijk de mogelijkheid is om bij je aankomst in het kamp negen maanden Arabische les te volgen. Vooral dit laatste is opmerkelijk aangezien u steeds verklaart zich grote zorgen te hebben gemaakt over het feit dat je slechts gebroken Arabisch sprak (CGVS I p.16 en CGVS II p.6). Zodoende is het gezien het belang dat je hechtte aan het perfect beheersen van het Arabisch opmerkelijk dat je hier niet van op de hoogte zou zijn. **Ook van de verdere dienstverlening in het kamp ben je slechts beperkt geïnformeerd.** Zo hoorde je nog nooit van Al Sugya (CGVS II p.12), die volgens de beschikbare informatie instaat voor het sanitair en de waterverdeling in het kamp, toch een basisbehoefte binnen een vluchtelingenkamp. **Ter volledigheid dient er eveneens op gewezen te worden dat je beschrijving van het kamp ook eerder slechts oppervlakkig kan worden genoemd.** Hoewel je enig beeld van het kamp schetst blijft dit eerder vaag. Je weet weliswaar dat er zowel een dorp Wad Sharife als een kamp Wad Sharife bestaat en kent enigszins de indeling van het kamp (CGVS I p.16-17 en CGVS II p.5). Het is hierbij opvallend dat je voornamelijk de ingang van het kamp blijkt te kennen maar geen beeld weet te schetsen van de verdere indeling van het kamp. Je noemt de busstop op de markt aan de ingang van het kamp en beschrijft verder enkel de onmiddellijke omgeving na deze ingang (CGVS I p.17). Wanneer je gevraagd wordt naar een meer exacte situering van specifieke plaatsen binnen het kamp blij je dit echter slechts uiterst rudimentair te kunnen duiden (CGVS II p.10). **De kennis van het kamp die je ten toon spreidt lijkt dan ook eerder afkomstig van iemand die het kamp mogelijk bezocht heeft maar kan niet overtuigen dat jij een Eritrees vluchteling bent die er acht jaar lang heeft gewoond.**

Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat, rekening houdend met je minderjarig en met het gegeven dat je reeds op veertienjarige leeftijd jouw reis naar Europa zou hebben aangevat, je niet kon aantonen van Eritrese afkomst te zijn. Het persoonlijk onderhoud werd actief afgestemd op jouw jonge leeftijd. Echter, het feit dat je minderjarig bent, kan geenszins als verantwoording dienen voor de gebrekkige en vage kennis over de zaken die aanleiding hebben gegeven tot jouw vlucht en over jouw vermeend land van origine.

De documenten die je neerlegt ter ondersteuning van je asielrelaas zijn evenmin in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Je legt enkel een **psychologisch attest** neer waaruit blijkt dat je wordt opgevolgd en werd vastgesteld dat je angstig kan zijn en slaapproblemen en concentratieproblemen kan kennen. Ook hier werd gedurende het persoonlijk onderhoud terdege rekening mee gehouden. Uit dit attest blijkt niet dat je niet in staat zou zijn doorleefde verklaringen over je verleden af te leggen. Een dergelijk attest is daarnaast logischerwijs allerminst in staat op enige manier je Eritrese afkomst aan te tonen. De **opmerkingen van je advocaat** betreffen louter spellingsfouten en correcties en zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen betreffende jouw ongeloofwaardige Eritrese nationaliteit.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

Bijgevolg maak je geenszins aannemelijk dat in jouw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat je bij een eventuele terugkeer naar jouw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. Je beroept je voor jouw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van jouw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan je bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat je noch direct, noch indirect naar Eritrea mag worden teruggeleid, daar er geen geloof gehecht wordt aan jouw bewering te beschikken over de Eritrese nationaliteit."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1.1. Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing verschillende wettelijke bepalingen schendt, met name:

*"- art. 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- art. 3 van het EVRM;
- art. 48 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".*

Waar verweerder van mening is dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging koestert, voert verzoeker een schending aan van:

*"- art. 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- art. 48 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);
- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".*

In het verzoekschrift wordt betoogd dat verweerder geen rekening heeft gehouden met verzoekers kwetsbaar profiel en wordt het beeld geschetst van verzoeker als niet-begeleide minderjarige gedurende de asielpcedure, zijn kwetsbare profiel en zijn familiale situatie:

"Vooreerst dient te worden gewezen op de moeilijke relatie die verzoekende partij onderhoudt met haar moeder, hetgeen ook blijkt uit haar verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud. Zo ging de moeder van verzoekende partij niet akkoord met het vertrek van haar zoon uit het vluchtelingenkamp (zie CGVS I, p. 23) en had verzoekende partij op het moment van het onderhoud geen contact meer met haar:

[...]

In de familiale context van het opvanggezin legt M. uit dat hij relatieproblemen heeft met zijn moeder. Hij heeft haar nooit zijn reis naar Europa uitgelegd ("als zij weet dat ik buiten geslapen heb en dat ik tuberculose heb gehad, dan vermoordt zij mij"). Hij voelt zich schuldig over zijn situatie hier en voelt zich schuldig en meent dat hij alleen iets aan zijn moeder kan vragen op het moment wanneer hij verblijfsdocumenten heeft en zijn familie kan helpen.

Na zijn eerste gesprek op de DVZ belde M. zijn moeder om de documenten van het COR (Commissie voor de Vluchtelingen in Soedan) op te vragen. Zijn moeder zou hebben geprobeerd ze te verkrijgen, maar zou er niet in geslaagd zijn (dit is wat M. tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS uitlegt). M. besluit daarom niets meer te vragen aan zijn moeder, in de hoop zijn verblijfsdocumenten zonder deze documenten te verkrijgen en zijn moeder terug te kunnen bellen met goed nieuws.

Na het ontvangen van de bestreden beslissing belde M. uiteindelijk zijn moeder die hem vertelde dat alle Eritreeërs in Europa erkend worden als vluchteling, behalve hij, en dat zijn broer nog steeds ziek is. Hij vertelde haar over de nood aan bijkomende documenten en mogelijke contacten met de UNHCR in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing, maar zij is bang om stappen te ondernemen bij UNHCR omdat zij denkt dat UNHCR samenwerkt met de Eritrese autoriteiten en dat dit dus te gevaarlijk zou zijn.

Na enkele telefoontjes (waarbij M. uiteindelijk zijn moeder vertelde dat hij buiten sliep), stemde ze ermee in om de documenten op te vragen bij de zogenaamde 'community leaders' (die eveneens Eritrese vluchtelingen zijn) en vertelde ze hem dat het daarna aan hem was om voor zichzelf te zorgen.

M. voelt zich schuldig omdat hij zonder toestemming van zijn moeder is vertrokken en zijn familie hier niet kan helpen. Hij durft hen bijvoorbeeld niet te bellen voor belangrijke islamitische feestdagen. Hij voelt zich de drager van een project dat niet succesvol is.

In dit verband kan verwezen worden naar een studie van de organisatie Topik, waarbij 'le migrant mandaté' wordt beschreven, die zich onderscheidt van 'le migrant en transit':

[...]

Het is met name deze typologie van 'le migrant mandaté' die uitermate relevant is om het specifieke geval van M. en diens gedrag en verklaringen doorheen de asielprocedure te begrijpen.

M. is dus verantwoordelijk voor het project van zijn familie (vooral omdat zijn broer ziek is). Voor zijn moeder is België echter niet de bestemming, maar wel het Verenigd Koninkrijk. M. heeft dus zijn moeder niet gehoorzaamd door hier asiel aan te vragen. Het feit dat de asielprocedure in België na een jaar voorlopig tot een negatieve beslissing heeft geleid, maakt deze situatie alleen maar zwaarder voor M..

Het dient vervolgens te worden opgemerkt dat er bij M. voortdurend de angst leeft dat hij mogelijks de situatie van zijn moeder in Soedan negatief zou kunnen beïnvloeden. M. durfde aanvankelijk inderdaad niet een foto van de Eritrese identiteitskaart van zijn moeder op te vragen, uit angst dat haar daar iets zal overkomen. M. legt uit dat de vluchtelingensituatie in Kassala van dien aard is dat hij niet het risico durft te nemen dat er iets met zijn moeder zou gebeuren: in het hoofd van M. was het dus zaak om te verbergen dat zij een Eritrese vluchtelingen zijn, uit angst om door de Soedanese autoriteiten te worden teruggestuurd of door de Eritrese autoriteiten te worden onderschept.

Deze vrees wordt bevestigd door talrijke rapporten over de situatie in Oost-Soedan en het functioneren van de Soedanese autoriteiten (met name de COR, Commissie voor de Vluchtelingen)."

*Verzoeker verwijst naar landeninformatie aangaande de situatie van (Eritrese) vluchtelingen in Soedan (United States Committee for Refugees and Immigrants, *World Refugee Survey 2009 - Sudan*, 17 juni 2009; UNHCR, *UNHCR concerned by expulsions from Sudan*, 2 juni 2016; Human Rights Watch, *World Report 2018 - Sudan*, 18 januari 2018).*

Verzoeker stelt dat deze angst "om een negatieve invloed te hebben op de situatie van zijn moeder in Soedan, in combinatie met de familiale context van M. maakt dat het niet altijd evident voor hem was om tijdens de asielprocedure de nodige stappen te om zijn Eritrese nationaliteit en zijn verblijf in Wad Sharife te bewijzen".

Voorts wijst verzoeker op de moeilijke situatie "in de verschillende opvangcentra in België waar hij heeft verbleven, die op hem een belangrijke psychologische weerslag heeft gehad. Dit wordt onder meer aangehaald in het reeds gedurende de asielprocedure neergelegde psychologische attest dd. 25.03.2019 van Exil".

Verzoeker benadrukt en onderstreept dat men na lezing van de bestreden beslissing alleen maar kan besluiten dat "verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met dit uiterst kwetsbare profiel van M. en zijn complexe familiale situatie, met zijn geheugenproblemen en met zijn hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige vreemdeling".

Aangaande verzoekers Eritrese nationaliteit en zijn talenkennis, volhardt hij in zijn verklaringen.

Verzoeker zet als volgt uiteen dat verweerder verkeerdelijk tot de conclusie is gekomen dat hij op basis van zijn talenkennis niet van Eritrese afkomst zou zijn:

"1) Het verlies van de kennis van het Tigre en het fenomeen van de 'first language attrition'

Verwerende partij acht het uiterst ongeloofwaardig dat de moedertaal van verzoekende partij het Tigre zou zijn gezien haar beperkte kennis van deze taal. Zij haalt in dit verband met name aan dat verzoekende partij tot haar zes jaar Tigre heeft gesproken en het nadien nog vaak gehoord en gesproken zou hebben in het kamp van Wad Sharife. In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit objectieve wetenschappelijke informatie binnen het domein van de neurolinguïstiek en de taalwetenschap in het algemeen blijkt dat het geenszins uitzonderlijk is dat een kind van zes jaar zeer snel de kennis van zijn moedertaal verliest wanneer het wordt weggehaald uit de omgeving waarin deze moedertaal werd gesproken, zoals dit bij verzoekende partij het geval was.

In het specifieke geval van verzoekende partij dient met name verwezen te worden naar het verslag van prof. dr. Monika S. SCHMID, professor taalwetenschap aan de universiteit van Essex, die op vraag van prof. dr. Henny-Annie Bijleveld, professor neurolinguïstiek aan de Université Libre de Bruxelles, het geval van verzoekende partij bestudeerd heeft (stuk 3).

Aangaande de conclusie van verwerende partij dat het 'uiterst onwaarschijnlijk' is dat verzoekende partij in een tijdspanne van acht of negen jaar de basis van haar moedertaal zou vergeten, stelt prof. dr. SCHMID het volgende (stuk 3, p. 2):

[...]

Deze wetenschappelijke opinie betreffende het specifieke geval van verwerende partij dient gekaderd te worden in de bredere wetenschappelijke studies aangaande het linguïstische fenomeen van de zogenaamde 'first language attrition', ofwel het proces waarbij men de kennis van zijn of haar moedertaal verliest. In dit verband is het pertinent om tevens te verwijzen naar het wetenschappelijke artikel omtrent dit fenomeen, eveneens van de hand van prof. dr. SCHMID, dat bij dit verzoekschrift wordt gevoegd (stuk 4). Dit artikel beschrijft het bredere taalwetenschappelijk fenomeen van de 'first language attrition' en kadert de opinie aangaande het specifieke geval van verzoekende partij in dit bredere fenomeen. Op basis van de wetenschappelijk opinie van prof. dr. SCHMID aangaande het specifieke geval van verzoekende partij en het bredere taalwetenschappelijke fenomeen van de 'first language attrition' dient besloten te worden dat het geenszins uitzonderlijk is dat verzoekende partij vanaf de leeftijd van zes jaar zeer snel de kennis van zijn moedertaal het Tigre is verloren wanneer zij weggehaald uit de omgeving waarin deze moedertaal werd gesproken, met name Eritrea, en diende te verhuizen naar het vluchtelingenkamp Wad Sharife in Soedan, waar voornamelijk Arabisch werd gesproken. In tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing beweert, is het dus allerminst 'uiterst onwaarschijnlijk' dat verzoekende partij haar moedertaal op een tijdsperiode van acht of negen jaar zou zijn vergeten.

2) De verklaringen van verzoekende partij en het testen van haar talenkennis gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels kunnen worden geuit bij de manier waarop de verklaringen van verzoekende partij gedurende haar persoonlijk onderhoud dd. 15.04.2019 (hierna: CGVS I) en haar persoonlijk onderhoud dd. 09.08.2019 (hierna: CGVS II) door verwerende partij zijn geïnterpreteerd en de manier waarop haar talenkennis werd getest.

Ofschoon verzoekende partij haar kennis van het Tigre grotendeels is verloren (zie supra), is het zo dat zij een zeer beperkte actieve basiskennis van deze taal heeft behouden en over een behoorlijke passieve kennis van deze taal beschikt. Hoewel verzoekende partij, in tegenstelling tot wat verwerende partij aanvoert, dus wel degelijk over een zeker actieve basiskennis beschikt, blijft deze zeer beperkt gezien het hierboven beschreven fenomeen van de 'first language attrition', een gevolg van het feit dat verzoekende partij, luidens haar verklaringen, louter Arabisch sprak in het kamp Wad Sharife en dat er in dit kamp tevens overwegend Arabische werd gesproken:

[...]

Hoewel er inderdaad zeer veel Eritrese vluchtelingen in het kamp van Wad Sharife verblijven, blijkt uit een rapport van UNHCR dat deze vluchtelingen niet altijd Tigre of Tigrinya spreken:

[...]

Bovendien is het zo dat vele Eritrese vluchtelingen, net zoals verzoekende partij en haar moeder, zijn overgeschakeld naar het Arabisch om zo racisme en discriminatie te vermijden. In dat opzicht hoeft het geenszins te verwonderen dat het fenomeen van de 'first language attrition' zich in hoofde van verzoekende partij gedurende haar acht- of negenjarige verblijf in Wad Sharife heeft voorgedaan en dat zij dus slechts over een zeer beperkte basiskennis van het Tigre beschikt, niettegenstaande het feit dat er veel Eritrese vluchtelingen in het kamp verbleven.

Het is dan ook geenszins gerechtvaardigd dat verwerende partij op basis van het zogenaamde ontbreken van enige basiskennis van het Tigre, quod non, de Eritrese nationaliteit van verzoekende partij betwist. Uit bovenstaande informatie blijkt immers dat wat de Eritrese vluchtelingen die in kampen in Soedan verblijven betreft, het al dan niet beheersen van de taal Tigre of Tigrinya geen determinerende maatstaf is om de Eritrese nationaliteit van deze vluchtelingen te kunnen vaststellen.

Het is echter zo dat de bewering van verwerende partij dat verzoekende partij over geen basiskennis van het Tigre beschikt allerminst strookt met de werkelijkheid en berust op een gebrekkig onderzoek en een foutieve interpretatie van de verklaringen van verzoekende partij gedurende het persoonlijk onderhoud.

Eerst en vooral dient te worden benadrukt dat wat de passieve kennis van de taal Tigre betreft, verzoekende partij wel degelijk over een basiskennis beschikt. Het feit dat verwerende partij gedurende het persoonlijk onderhoud louter gepolst heeft naar de actieve kennis van deze taal om vervolgens te besluiten dat verzoekende partij geen enkele basiskennis heeft, toont dan ook aan dat deze conclusie foutief is en dat er in deze sprake is van een gebrekkig onderzoek in hoofde van verwerende partij. Het is inderdaad zo dat verzoekende partij wel degelijk over een passieve kennis van het Tigre geschikt en derhalve deze taal begrijpt, zoals zij zelf heeft verklaard gedurende het persoonlijk onderhoud (zie CGVS II, p. 7). Het feit dat er gedurende het persoonlijk onderhoud (zowel CGVS I als CGVS II) louter een Arabische tolk aanwezig was en de protection officer louter heeft gepeild naar de actieve kennis van het Tigre, betekent dan ook dat verwerende partij zich onvoldoende gekweten heeft van de op haar rustende onderzoeksbevoegdheid.

Indien men werkelijk wilt peilen naar de kennis van de moedertaal van iemand die deze taal gedurende acht of negen jaar niet meer actief heeft gebruikt, dan valt te verwachten dat men minstens ook door middel van een tolk in het Tigre onderzoekt of deze persoon tevens een passieve kennis van deze taal heeft. Dit geldt des te meer indien men de twijfel omtrent de Eritrese nationaliteit van verzoekende partij in hoofdzaak baseert op het vermeende ontbreken van de basiskennis van deze taal.

Vervolgens kunnen er ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de manier waarop de protection officer gedurende het persoonlijk onderhoud heeft gepeild naar de actieve basiskennis van verzoekende partij. Wanneer de protection officer zich niet laat bijstaan door een tolk die het Tigre machtig is en zich louter steunt op een Engelstalige Wikipediapagina (!) aangaande de taal Tigre en een filmpje op het internetkanaal Youtube (!) betreffende begroetingen en standaardzinnen in het Tigre (zie stuk 1, p. 2), dan komt de ernst en de degelijkheid van het door verwerende partij gevoerde onderzoek ernstig in het gedrang.

Bovendien dient er in dit verband tevens te worden opgemerkt dat het Tigre nauw verwant is aan het Arabisch. Het Arabisch vervult immers de rol van lingua franca en cultuurtaal in de Hoorn van Afrika en heeft in die hoedanigheid een sterke invloed op het Tigre. Dit blijkt onder meer uit taalwetenschappelijke studies:

[...]

Verder is het Tigre eveneens een ongeschreven taal, waardoor haar gebruikers beroep doen op het Arabische schrift wanneer zij zich schriftelijk in het Tigre willen uitdrukken.

Deze verwantschap tussen beide talen verklaart eveneens waarom het onmogelijk is om door middel van een eenvoudige test, nota bene uitgevoerd door een protection officer die het Tigre niet machtig is en die zich louter baseert op een Wikipediapagina en een Youtubefilmpje, met zekerheid te kunnen vaststellen of verzoekende partij, die gedurende het merendeel van haar leven in een Arabischtalige context leefde en dus voornamelijk deze taal hanteert, al dan niet een actieve basiskennis heeft van het Tigre, een taal die nauw verwant is met het Arabisch.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het testen van de kennis van het Tigre zich situeert op de pagina's 7-9 van de notities van het tweede persoonlijk onderhoud, dat in totaal 27 pagina's telt. De test beperkt zich tot enkele vragen, waarbij de protection officer aan verzoekende partij vraagt om bepaalde woorden in het Tigre te produceren, waarbij het duidelijk is dat deze laatste een soort mengvorm tussen het Tigre en het Arabisch produceert. Bovendien schakelt verzoekende partij op een gegeven moment over op het Frans, de taal die zij thans in België spreekt, hetgeen eens te meer aantoonde hoezeer verzoekende partij de talen die zij spreekt en/of begrijpt door elkaar haalt (zie CGVS II, p. 7). Dit is overigens geenszins uitzonderlijk is voor een adolescent die gedurende zijn jeugd reeds in verschillende taalomgevingen heeft geleefd.

Het is dan ook duidelijk dat het testen van de kennis van het Tigre door de protection officer gedurende het persoonlijk onderhoud niet volstaat om te kunnen besluiten tot het ontbreken van enige basiskennis van het Tigre in hoofde van verzoekende partij en dat verwerende partij op dit punt tot een kennelijk foute conclusie is gekomen."

3) De kennis van het Tigrinya

Verwerende partij trekt eveneens op basis van verzoekende partij haar kennis van de taal Tigrinya de Eritrese nationaliteit van deze laatste in twijfel. In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partij zelf verklaart geen Tigrinya te spreken (zie CGVS I p. 22) of in elk geval slechts een klein beetje (zie CGVS II, p. 8) daar zij dit onderweg naar Europa heeft opgepikt. Verzoekende partij heeft aldus nooit gepretendeerd deze taal te beheersen.

Vervolgens wekt het verbazing dat verwerende partij aan verzoekende partij schijnt te verwijten deze taal niet te beheersen en op basis van dit feit zelfs de Eritrese nationaliteit van verzoekende partij in twijfel trekt, terwijl niets erop wijst dat een Eritrese vluchteling van Tigre-origine die het grootste deel van zijn leven in een Soedanees vluchtelingenkamp heeft verbleven, deze taal zou moeten kennen. Het is niet omdat het Tigrinya de belangrijkste taal is in Eritrea, dat elke Eritrese staatsburger deze taal beheerst. In dit opzicht kan de vergelijking worden gemaakt met de Belgische context waarin evenmin elke Belgische staatsburger 's lands belangrijkste taal, het Nederlands, beheerst. Bovendien is het hierboven reeds besproken feit dat verzoekende partij slechts tot de leeftijd van zes jaar in Eritrea heeft verbleven en nadien acht tot negen jaar in een Soedanees vluchtelingenkamp heeft geleefd alwaar overwegend Arabisch werd gesproken in dit geval des te meer van toepassing: hoe kan men van iemand die slechts tot de leeftijd van zes in de Tigre- gemeenschap in Eritrea heeft geleefd verwachten dat hij het Tigrinya beheerst?

Tot slot dient te worden benadrukt dat uit de algemene informatie aangaande Eritrea blijkt dat ook het Arabisch een belangrijke rol speelt in dit land:

[...]

Verwerende partij kan aldus niet zomaar stellen dat iedere Eritrese staatsburger vaak met deze taal wordt geconfronteerd. Evenmin kan verwerende partij besluiten dat door het feit dat er in het vluchtelingenkamp Wad Sharife naar de Eritrese televisie werd gekeken, verzoekende partij overeen basiskennis van het Tigrinya zou moeten beschikken. Ten eerste omdat een deel van de uitzendingen in het Arabisch waren en ten tweede omdat verzoekende partij meestal op passieve wijze met uitzendingen van de Eritrese televisie werd geconfronteerd: het overgrote deel van de tijd stond de televisie op de achtergrond wel aan, doch dit impliceert geenszins dat verzoekende partij ook daadwerkelijk het deel van de uitzendingen in het Tigrinya ook actief mee volgde.

Verzoekende partij haar Eritrese nationaliteit in twijfel trekken op grond van haar kennis van Tigrinya mist dan ook alle ernst.

4) Conclusie

Op grond van de hierboven uiteengezette redenen, met name het fenomeen van de 'first language attrition', de niet afdoende wijze waarop de talenkennis van verzoekende partij gedurende het persoonlijk onderhoud werd getest en de verkeerde conclusies die hieruit werden getrokken en het foutief a priori aan elke Eritrese staatsburger toeschrijven van kennis van het Tigrinya, is verwerende partij tot een kennelijk foutieve conclusie gekomen aangaande de Eritrese nationaliteit van verzoekende partij.

Uit dit punt van de bestreden beslissing, maar ook uit de lezing van de bestreden beslissing in zijn geheel, blijkt dat verwerende partij de talenkennis van verzoekende partij als voornaamste steunpilaar hanteert om tot het in twijfel trekken van haar Eritrese nationaliteit te besluiten. Luidens de bestreden beslissing ondermijnt het feit dat verzoekende partij Tigrinya noch Tigre spreekt (verwerende partij doet hier louter op actieve kennis en veronachtzaamt aldus de passieve kennis van verzoekende partij) fundamenteel de geloofwaardigheid van haar Eritrese nationaliteit. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij voornamelijk in het licht van voornoemde appreciatie tot een negatieve inschatting is gekomen aangaande de overige elementen die de Eritrese oorsprong van verzoekende partij en haar verblijf in het kamp Wad Sharife al dan niet aantonen, hoewel men deze elementen eveneens positief kon inschatten en zelfs eenvoudig kan weerleggen, hetgeen hieronder zal worden aangetoond.

A contrario kan men dus stellen dat aangezien hierboven is aangetoond dat de redenering van verwerende partij aangaande de talenkennis van verzoekende partij op los zand is gebouwd, de volledige bestreden beslissing die op deze steunpilaar berustte, thans in een ander daglicht dient te worden bekeken en de concrete situatie van verzoekende partij opnieuw dient te worden geanalyseerd, wat hieronder (zie infra) zal gebeuren."

Inzake verzoekers kennis over zijn administratieve toestand in Soedan, stelt verzoeker als volgt:

"Allereerst dient te worden opgemerkt dat in het licht van de hierboven aangehaalde complexe relatie van verzoekende partij met haar moeder (zie supra), deze laatste nooit sprak met verzoekende partij over hun administratieve toestand in het vluchtelingenkamp Wad Sharife in Soedan. Dit hoeft bovendien geenszins te verbazen gezien de jonge leeftijd van verzoekende partij. Het is dan ook bevreemdend dat verwerende partij enerzijds toegeeft dat verzoekende partij nog jong was en dus niet geacht kan worden op de hoogte te zijn van haar precieze administratieve toestand in Soedan, om vervolgens te stellen dat zij dit precieze statuut wel dient te kennen.

Na onderzoek bij de vertegenwoordiging van UNHCR in het vluchtelingenkamp Wad Sharife is echter gebleken dat verzoekende partij nooit als vluchteling geregistreerd werd in Soedan. De moeder van verzoekende partij daarentegen beschikt wel over identiteitsdocument dat via de Eritrese diplomatieke kanalen in 1993 in Soedan werd afgeleverd. De mail waarin dit door een vertegenwoordiger van UNHCR in het vluchtelingenkamp Wad Sharife wordt bevestigd alsook de foto van dit identiteitsdocument voor Eritrese vluchtelingen in Soedan worden bij dit verzoekschrift gevoegd (stukken 5 en 6). Het feit dat het hier om een document uit 1993 gaat, wijst er wellicht op dat de moeder van verzoekende partij reeds voor de geboorte van verzoekende partij vanuit Eritrea naar Soedan is gevlucht en toen via de Eritrese diplomatieke vertegenwoordiging het identiteitsdocument waarvan sprake heeft verkregen. Nadien zou zij echter zijn teruggekeerd naar Eritrea, alwaar zij de vader van verzoekende partij leerde kennen en waar verzoekende partij geboren werd. Toen verzoekende partij zes jaar oud was, is zij samen met haar moeder gevlucht naar Soedan, maar daar werden zij echter nooit als vluchtelingen geregistreerd. De moeder van verzoekende partij was al die tijd echter wel in het bezit van dit door de Eritrese diplomatieke vertegenwoordiging afgeleverde identiteitsdocument.

Deze nieuwe elementen tonen des te meer aan hoe moeilijk het is de precieze administratieve toestand van Eritrese vluchtelingen in Soedan te achterhalen, hoezeer de complexe familiale situatie van verzoekende partij en haar jonge leeftijd een rem vormen op het achterhalen van de correcte informatie

- en dit ondanks het kennelijk voldoen aan de op haar rustende medewerkingsplicht door verzoekende partij, en hoezeer verwerende partij heeft nagelaten zich op afdoende wijze te kwijten van de op haar rustende onderzoeksplicht.

Het feit dat de moeder van verzoekende partij in de jaren 90 wel degelijk een identiteitsdocument heeft verkregen dat haar status van Eritrese vluchteling bevestigt, maar dat zij heeft nagelaten zichzelf en haar zoon in Soedan te registeren toen zij in 2007 opnieuw Eritrea verliet, is geenszins uitzonderlijk. Verwerende partij stelt op basis van de informatie uit het administratief dossier (Schweizerische Eidgenossenschaft - Focus Soedan, Eritreeërs in Soedan: toestand van de Eritrese migranten in de vluchtelingenkampen en in de steden - 05.04.2012) dat 99,7 % van de Eritrese asielzoekers als vluchteling erkend worden. Het dient te worden opgemerkt dat het hier om Eritrese asielzoekers gaat die erkend worden, niet over Eritrese burgers in het algemeen die in Soedanese vluchtelingenkampen verblijven en aldaar geregistreerd worden. Uit de aan het administratief dossier toegevoegd informatie blijkt immers niet dat dit percentage eveneens 99,7 % zou bedragen.

In dit opzicht kan verwezen worden naar onderstaande bronnen, die op het tegendeel wijzen van hetgeen verwerende partij beweert

[...]

Uit de bovenstaande informatie blijkt duidelijk dat een groot deel van de Eritrese vluchtelingen in Soedan zich niet registreert, zoals dit ook bij verzoekende partij en haar moeder het geval was en dat de bewering van verwerende partij als zou het overgrote deel van de Eritrese vluchtelingen geregistreerd zijn (stuk 1, p. 3) aldus op los zand berust. Er dient dan ook te worden besloten dat hoewel de moeder van verzoekende partij over een Eritrees identiteitsdocument beschikt dat dateert van voor de geboorte van verzoekende partij (stuk 6), zij en haar zoon nooit werden geregistreerd als vluchteling in Soedan, getuige hiervan het mailverkeer met de vertegenwoordigers van UNHCR in Wad Sharife (stuk 5). Uit dit feit blijkt onomstotelijk de Eritrese nationaliteit van verzoekende partij en haar moeder, alsook het feit dat de moeder van verzoekende partij zich thans nog steeds in het vluchtelingenkamp Wad Sharife bevindt, daar dit duidelijk wordt bevestigd door de medewerker van UNHCR (stuk 6).

Wat de verklaringen van verzoekende partij gedurende het persoonlijk onderhoud betreft aangaande haar documenten, dient te worden verwezen naar haar jonge leeftijd op dat ogenblik en haar beperkte kennis van de administratieve toestand van haar moeder, alsook naar de begripsverwarring tussen erkend zijn als vluchteling, geregistreerd zijn in het vluchtelingenkamp en op een lijst staan die recht geeft op voedsel.

De argumentatie van verwerende partij op dit punt is dan ook kennelijk foutief en gebaseerd op een gebrekkig onderzoek naar de ware toedracht van de feiten.”.

Betreffende verzoekers kennis over Eritrea en zijn vrees aldaar, merkt verzoeker het volgende op:

“Aangaande dit punt dient allereerst te worden verwezen naar de hierboven geschetste familiale en psychologische situatie van verzoekende partij. In het licht hiervan hoeft het allerm minst te verwonderen dat verzoekende partij weinig weet over haar naaste familie en hun activiteiten in Eritrea en niet in staat is haar familieachtergrond te schetsen. De moeder van verzoekende partij heeft vooreerst nooit gepraat met haar zoon over de situatie van hun familie in Eritrea. Aangezien verzoekende partij slechts zes jaar oud was op het moment dat zij Eritrea verliet, is haar moeder de enige bron van informatie aangaande deze familieachtergrond en het leven in Eritrea. Wanneer haar moeder deze informatie aldus nooit heeft gegeven aan verzoekende partij, hoeft het niet te verbazen dat deze laatste hier amper van op de hoogte is. Hetzelfde geldt voor de vrees van haar moeder in Eritrea: het hoeft allerm minst te verwonderen dat zij hier amper over heeft gesproken met haar zoon tussen diens zesde en veertiende levensjaar.

De overweging van verwerende partij als zou het ‘bevreemdend’ zijn dat verzoekende partij geen interesse toont in de situatie van haar moeder na haar vertrek uit Soedan (stuk 1, p. 3) wordt eveneens weerlegd door de hierboven geschetste familiale en psychologische situatie van verzoekende partij. Verzoekende partij wil momenteel eenvoudigweg weinig weten van haar moeder, en dit omwille van de hierboven reeds aangehaalde redenen (zie supra).

Wat de kennis van verzoekende partij over de Eritrese cultuur en samenleving betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de overweging van verwerende partij dat verzoekende partij tot haar zes jaar in Eritrea heeft gewoond en dus enige voeling zou moeten hebben met de Eritrese cultuur, alle ernst mist. Zes jaar is eenvoudigweg een veel te jonge leeftijd om enige voeling met een cultuur te ontwikkelen. Bovendien sprak verzoekende partij, zoals hierboven reeds werd aangehaald, zeer zelden met haar moeder over Eritrea, waardoor deze laatste evenmin de Eritrese cultuur en gebruiken kon doorgeven aan haar zoon.

Wat het verblijf van verzoekende partij gedurende een periode van acht tot negen jaar in een vluchtelingenkamp met voornamelijk personen van Eritrese origine betreft, dient te worden opgemerkt dat slechts de ouderen in het kamp praatten over het leven in Eritrea. Bij de jongeren, met wie verzoekende partij logischerwijze hoofdzakelijk omging, is dit niet het geval.

Dit blijkt trouwens ook uit de hierboven reeds aangehaalde informatie aangaande de vluchtelingenkampen voor Eritreeërs in Soedan, waaruit blijkt hoezeer jonge Eritrese vluchtelingen zich integreren te midden van de lokale Soedanese bevolking en aldus hun voeling met de Eritrese cultuur en taal verliezen:

[...]

Dit verklaart eveneens waarom verzoekende partij weinig specifieke informatie kan geven over zijn concrete vrees in geval van terugkeer naar Eritrea, laat zich eveneens verklaren door bovenstaande overwegingen: hoe en op welke wijze zou verzoekende partij kennis hebben moeten vergaren over de concrete modaliteiten van de legerdienst in Eritrea? Het feit dat aan verzoekende partij op dit punt tevens een gebrek aan doorleefde kennis wordt verweten en wordt gesteld dat zij feiten zou hebben ingestudeerd, wijst eerder op een bepaald gedachtenproces in hoofde van verwerende partij, die vanaf het door haar vermeende ontbreken van de kennis van het Tigre, de elementen die verzoekende partij aanbrengt consequent vanuit een negatieve optiek bekijkt.

Het argument als zou verzoekende partij op weg naar Europa zich de Eritrese cultuur eigen hebben moeten maken mist evenmin alle ernst in het licht van het feit dat verzoekende partij het Tigrinya niet beheerst en slechts een passieve kennis en een beperkte actieve kennis van het Tigre heeft. Op welke manier zou hij dan gedurende zijn reis naar Europa op zodanig intense wijze in contact hebben kunnen komen met andere Eritreeërs dat hij zich opeens een cultuur die hij nooit heeft gekend eigen zou maken?

Wat het kijken naar de Eritrese nationale televisie betreft, werd hierboven (zie supra) reeds opgemerkt dat verzoekende partij zelden actief naar een uitzending keek, maar dat de televisie het overgrote deel van de tijd louter op de achtergrond aan stond. Hieruit afleiden dat verzoekende partij over kennis van de Eritrese cultuur zou moeten beschikken, mist eveneens alle ernst. Het feit dat verzoekende partij het logo van de nationale televisiezender maar vaag kan beschrijven, wordt tevens door het bovenstaande verklaard.

Aangaande het verwijt van verwerende partij dat verzoekende partij louter kennis van academische aard aangaande Eritrea kan tentoonspreiden, dient te worden opgemerkt dat verwerende partij hier een dubbele standaard hanteert: enerzijds onderwerpt zij Eritrese verzoekers om internationale bescherming consequent gedurende het persoonlijk onderhoud aan een soort van quiz betreffende enkele belangrijke feiten en wetenswaardigheden aangaande Eritrea en hanteert zij dit aldus om de Eritrese oorsprong van een persoon al dan niet vast te stellen. Anderzijds verwijt zij in dit specifieke geval aan verzoekende partij precies hetgeen zij normaal verlangt van een Eritrese asielzoeker, met name een algemene kennis van het land Eritrea, die verwerende partij in dit geval 'academisch van aard' noemt. Het kan dan ook niet dat een dergelijke dubbele standaard gehanteerd wordt en dat de zogenaamde academische kennis van verzoekende partij over Eritrea hier door verwerende partij in verzoekende partij haar nadeel zou worden aangewend."

Verzoeker wijst op het volgende aangaande zijn kennis van het vluchtelingenkamp Wad Sharife:

"Aangaande de scholing van verzoekende partij in het kamp Wad Sharife dient te worden opgemerkt dat uit de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (Schweizerische Eidgenossenschaft - Focus Soedan, Eritreeërs in Soedan: toestand van de Eritrese migranten in de vluchtelingenkampen en in de steden - 05.04.2012) blijkt dat het schoolbezoekpercentage in het kamp Wad Sharife slechts 27 % bedraagt. In dit opzicht is het allerminst verwonderlijk dat verzoekende partij, conform haar verklaringen, nooit naar school is gegaan. Dit argument, waarop verwerende partij voornamelijk (stuk 1, p. 5) haar stelling dat verzoekende partij nooit in het kamp als Eritrese vluchteling zou hebben verbleven baseert, is dan ook wederom op los zand gebouwd en mist aldus alle ernst, te meer daar het informatie betreft die door verwerende partij zelf wordt aangehaald.

Wat de beschrijving van het kamp betreft, dient nogmaals te worden verwezen naar de jonge leeftijd van verzoekende partij, een gegeven waarmee verwerende partij doorheen de volledige bestreden beslissing te weinig rekening mee heeft gehouden. Hoe kan men van iemand die tussen zijn zesde en veertiende levensjaar in een vluchtelingenkamp heeft verbleven verwachten dat hij een gedetailleerde beschrijving van dit kamp geeft? Dit argument mist dan ook alle ernst.

Op basis van de hierboven aangehaalde elementen is de conclusie van verwerende partij dat verzoekende partij nooit in het vluchtelingenkamp Wad Sharife zou hebben verbleven dan ook manifest onjuist."

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel.

Waar verweerder van mening is dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, voert verzoeker een schending aan van:

“- art. 3 van het EVRM;

- art. 48 van de Vreemdelingenwet;

- de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet;

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);

- het algemeen beginsel van voorzichtigheid;

- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)”.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting van bovenvermelde bepalingen.

Hij stelt dat verweerder zijn verzoek om internationale bescherming automatisch verwerpt “zonder een specifieke motivering aan te nemen betreffende het verzoek om subsidiaire bescherming (zie stuk 1, p. 5-6). De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zijn echter twee afzonderlijke soorten internationale bescherming die afzonderlijk geanalyseerd dienen te worden daar hun toepassingsgebied verschilt.

De bestreden beslissing biedt dus geen zicht op de motieven waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd en hoe zij het onderzoek naar het al dan niet toekennen van de subsidiaire bescherming werd gevoerd. Uit de bestreden beslissing blijkt namelijk helemaal niet dat verwerende partij het verzoek van verzoekende partij daadwerkelijk heeft onderzocht op grond van artikel 48/4. Verwerende partij heeft bijgevolg een eventuele schending van artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet geanalyseerd, hoewel dit inherent is aan een verzoek om internationale bescherming.

Gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus (zie supra I), zijn er echter redenen om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing en argumenteert hij dienaangaande als volgt:

“Verwerende partij heeft het relaas van verzoekende partij duidelijk onvoldoende geanalyseerd: zij heeft al te gemakkelijk besloten om tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeert in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen, met name haar Eritrese oorsprong. Zij heeft in dit verband tevens onvoldoende rekening gehouden met de specifieke persoonlijke context waarin verzoekende partij zich als niet-begeleide minderjarige vreemdeling met een kwetsbaar profiel en een moeilijke familiale context bevindt.

In het licht van bovenstaande elementen, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekende partij kan gesteld worden dat verwerende partij de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de bestreden beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.”

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3. Verslag van prof. dr. Monika S. SCHMID dd. 08.10.2019;

4. Monika S. SCHMID, “As likely as my arm spontaneously falling off” - Can you forget your native language ?;

5. Mail dd. 13.10.2019 om 12.13 u. van Anne MWANGI;

6. Foto van het identiteitsdocument voor Eritrese vluchtelingen in Soedan op naam van H.O.A.S., de moeder van verzoekende partij.”

Bij aanvullende nota van 16 december 2020 voegt verzoeker 26 stukken ter staving van zijn verblijf in het vluchtelingenkamp Wad Sherife, zijn kennis van het Tigre, de identiteit van zijn moeder en zijn Eritrese nationaliteit.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers Eritrese herkomst en nationaliteit, noch aan zijn beweerde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Eritrea.

Verzoeker legt middels een aanvullende nota 26 nieuwe stukken neer ter staving van zijn verblijf in het vluchtelingenkamp Wad Sherife, zijn kennis van het Tigre, de identiteit van zijn moeder en zijn Eritrese nationaliteit.

Gelet op de talrijke nieuwe documenten en de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, verkeert de Raad in de onmogelijkheid om verdere duiding te krijgen omtrent (de waarachtigheid van) verzoekers Eritrese nationaliteit, de vrees die verzoeker aanhaalt en de stukken die hij aanreikt.

5. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 september 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS